

I. VÝJEZD

Zima letos byla opravdu studená a krutá, a to v Praze není zvykem. Seděl jsem v kanceláři na Smícháči a z oken koukal přes ulici na staré oprýskané nádraží, které se už několik desítek let rozpadá. Zub času byl patrný na mnoha budovách od Smíchovského nádraží až po Lihovar. Pomalu se stmívalo a špinavým oknem, omývaným už dlouhou řadu let jenom deštěm, jsem se zaujetím pozoroval lidi spěchající na vlak, aby byli co nejdřív zpátky u svých rodin. Na mě už doma dávno nikdo nečekal a jako většina poldů jsem žil sám stereotypním a osamělým životem. Ne že by mi to ale vadilo, byla to jen moje volba a samota mi plně vyhovovala, navíc mi částečně přinášela svobodu. Když na vás doma nikdo nečeká, tak nemusíte nikomu vysvětlovat, proč jste se zdrželi v práci anebo proč jdete po službě zase zapít léty nastřádanou hořkost do baru. Vždy jsem věřil, že člověk má na výběr a může ovlivnit, jaký život bude žít. Já si zvolil život samotářského poldy, který bojuje za to, aby ve světě byla zachována spravedlnost.

Dneska byla na výjezdu opravdu nudná služba. Nebylo do čeho píchnout, a tak čas utíkal strašně pomalu a já mohl přemýšlet nad smyslem svého života a nad cestou, kterou jsem si zvolil. Většinou je v takovém mrazivém počasí vždycky klid. Na výjezdové skupině Služby kriminální policie a vyšetřování Obvodního ředitelství Prahy II jsem sloužil už pěknou řádku let a za ty roky se pro mě práce stala denní rutinou. Mazácky jsem se rozvalil v židli, hodil nohy na rozehřáté topení a natáhl jsem se na stůl